

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Dáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **VIKTORIAPLAY, a.s.**, se sídlem Liberec, Nitranská 1, zastoupeným Mgr. Karlem Volfem, advokátem, se sídlem AK Praha 5, Jindřicha Plachty 28, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Brno, Malinovského náměstí 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.5.2012, č.j. MMB/0160682/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 25.6.2012 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 10.5.2012, č. j. MMB/160682/2012, jemu předcházející rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Vinohrady, odbor finanční a výstavby, ze dne 4.4.2012, č. j. BVIN 1998/2012/FIN/Chvi, a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí - platebnímu výměru. Napadeným rozhodnutím ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci vyměřen místní poplatek za 6 ks jiných technických herních zařízení v.č. 04402059, 0900407, 16703059, 47702059, 89802059 a TG30056 povolených na adrese Brno, Pálavské nám. 4287/2c, za období od 1.10.2011 do 31.12.2011.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaný se dostatečně nezabýval posouzením předmětu poplatkové povinnosti a neprovedl k němu odpovídající šetření. Meritem sporu je otázka, zda předmětem „místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je funkčně nedělitelné technické herní zařízení – centrální loterijní systém (dále jen „CLS“) nebo každý jednotlivý na něm závislý koncový videoloterijní terminál (dále jen „VLT“).

[3] Podle názoru žalobce je příslušným technickým zařízením podléhajícím poplatkové povinnosti každý jednotlivý CLS a jednotlivé VLT předmětem poplatkové povinnosti nejsou. V případě žalobce bylo Ministerstvem financí dne 31. 12. 2007, č. j. 34/26451/2007, vydáno povolení k provozu loterie či jiné podobné hry prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení – Centrálního loterijního systému „MULTIVEGAS“ tvořeným centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterijními terminály, kdy tento systém tvoří po funkční stránce nedělitelný celek. Ministerstvo financí v rozhodnutí povolilo provoz jednoho technického herního zařízení. Ministerstvo financí provoz dalších VLT připojených ke shora uvedenému systému a neuvedených v rozhodnutí ze dne 31. 12. 2007, nepovolilo dalším samostatným rozhodnutím, rozhodlo o doplnění vlastního rozhodnutí ze dne 31. 12. 2007, č. j. 34/26451/2007, o umístění nových VLT. Jestliže Ministerstvo financí nepovažuje VLT za samostatná technická herní zařízení, a o provozu každého z nich nerozhoduje samostatným povolením, pak v žádném případě nelze tyto terminály považovat za další technické herní zařízení, které mají být předmětem místního poplatku. Vyslovený názor, že se jedná o jedno technické herní zařízení žalobce podpořil odkazem na vyjádření Elektrotechnického zkušebního ústavu ze dne 16. 9. 2010, zn. 227-210/2010.

[4] Zároveň žalobce namítl, že nelze dojít ke správnému výkladu obecné definice herního zařízení bez náležitých skutkových zjištění, kterými musí být v daném případě i technické posouzení konkrétního typu technického zařízení. Žalobce tvrdil, že na území místně příslušného prvostupňového správce místního poplatku provozuje dva kusy jiných technických herních zařízení a za ně zaplatil řádně místní poplatek.

[5] Dále žalobce namítl, že argumentace žalovaného nálezy Ústavního soudu ve věcech sp.zn. 29/10 a sp.zn. 56/10 je nesprávná, neboť uvedené nálezy obsahovaly především vodítka k ochraně ústavního práva obcí na samosprávu a vyměření místního poplatku není možné o tyto nálezy opírat.

[6] Žalobce napadl i sankční navýšení poplatku, když namítl, že v jeho případě byl poplatek navýšen pouze z důvodu odlišného právního názoru v situaci, kdy k uvedené problematice neexistuje stanovisko nejvyšších soudních instancí a právní názor žalovaného není ničím jiným než pouhým právním názorem, se kterým žalobce nesouhlasí.

[7] Žalobce nesouhlasil ani se započtením již uhrazených částek z důvodu zpoplatnění přístrojů, které poplatku nepodléhají.

[8] Dále žalobce namítl porušení zásady zákazu nezákonného vyměřování daní a poplatku a nepřipustný formalistický výklad zákona extenzivně v neprospěch žalobce jako poplatníka,

příčemž za extenzivní výklad považoval zařazení VLT pod pojem jiné technické herní zařízení.

[9] Následně žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí spatřuje rovněž zásah do svých práv zaručených mu Listinou základních práv a svobod, a to zejména článkem 11 odst. 5, podle něhož daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona, a obecněji pak článkem 4 odst. 1, podle něhož povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. V postupu správních orgánů obou stupňů lze spatřovat prvky svévole, když na žalobce uvalily poplatkovou povinnost bez dostatečných podkladů na základě volného uvážení.

[10] Závěrem žalobce shrnul svou právní argumentaci, vyjádřil se k technickému fungování CLS a VLT a namítl, že povinnost platit poplatek za jiná technická herní zařízení je jen otázkou odlišného právního výkladu a proto by měl žalovaný, s ohledem na nález Ústavního soudu ve věci sp.zn. IV ÚS 650/05 postupovat v pochybnostech mírněji, tedy ve prospěch poplatníka.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[11] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 23.7.2012, odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že koncová zařízení CLS jednoznačně splňují všechny tři podmínky ustanovení § 1 zákona o místních poplatcích. Pokud jde o zpochybňování skutečnosti, že koncová zařízení CLS podléhají povolení ze strany Ministerstva financí, zdůraznil, že bez formálního rozhodnutí Ministerstva financí (ať už je nazváno jakkoli) nelze tato zařízení umístit a provozovat. Ministerstvo financí je přitom ve svém rozhodnutí vymezuje velmi přesně (typem a výrobním číslem) a určuje, na kterém místě budou provozována. Z popisu CLS dle žalovaného vyplývá, že se skládá z řady jednotlivých technických zařízení. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že na jednotlivých koncových zařízeních CLS nelze hrát hazardní hry a koncové zařízení naplňuje pojem jiné technické herní zařízení ve smyslu zákona o místních poplatcích. Cílem zákonodárce bylo zpoplatnit právě interaktivní videoloterijní terminály, tedy koncová zařízení CLS. Posuzování technických souvislostí CLS považoval žalovaný nadále za nadbytečné.

[12] Žalovaný dále nesouhlasil se závěry žalobce ohledně místní příslušnosti prvostupňového správce místního poplatku, dále nesouhlasil s aplikací nálezu Ústavního soudu ve věci sp.zn. I. ÚS 149/99 a v této souvislosti odkázal na vyhlášku města Brna č. 21/2010 s tím, že tato pro rok 2011 jednoznačně navázala poplatkovou povinnost na povolení jiného technického herního zařízení a na jeho zánik. Ohledně navýšení místního poplatku uvedl, že má svůj právní názor za správný a žalobce se pokouší překrucovat jednoznačná ustanovení. K započtení přeplatku žalovaný uvedl, že místní poplatek za jiné technické herní zařízení byl zaplacen žalobcem a mohl být přijat pouze na zařízení umístěná v obvodu přijímajícího prvostupňového správce místního poplatku a proto byl zcela logicky použit na specifikovaná zařízení, přičemž místní příslušnost se musí odvíjet od umístění koncových zařízení, když systém „MULTIVEGAS“ je rozmístěn po území celé České republiky.

[13] Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že se žalovaný nevypořádal s jeho žalobními námitkami. Žalobce následně setrval na své námitce nedělitelnosti zařízení CLS a poukázal na odlišnosti v případě odpojení VLT od centrálního serveru. Následně opětovně odkázal na novelu provedenou zákonem 300/2011 Sb. a poukázal na povinnost rozhodovat v pochybnostech ve prospěch poplatníka.

[14] Dále žalobce uvedl, že není pochyb o tom, že prvostupňový správce místního poplatku rozhodoval jako místně příslušný, ale i přes správně určenou příslušnost nebyl platební výměr vydán v souladu se zákonem. Následně se žalobce dovolával nálezu Ústavního soudu ve věci sp.zn. I. ÚS 249/99, a to ohledně zpoplatnění jiných technických herních zařízení a zároveň odkázal na společné doporučení Veřejného ochránce práv, Ministerstva vnitra, Ministerstva financí a Ministerstva pro životní prostředí z roku 2009 s tím, že nelze po žalobci spravedlivě požadovat úhradu místního poplatku za období od faktického ukončení provozu do vydání rozhodnutí o částečném zrušení povolení. V další části repliky zopakoval žalobce skutečnosti již obsažené v žalobě.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[15] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[16] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda předmětem místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu je funkčně nedělitelné technické herní zařízení – CLS nebo každý jednotlivý na něm závislý koncový VLT. V rámci takto vymezené podstaty sporu může soud zodpovědět společně námitky žalobce, v nichž žalobce uvedl, že žalovaný se dostatečně nezabýval posouzením předmětu poplatkové povinnosti a neprovedl k němu odpovídající šetření, dále že příslušným technickým zařízením podléhajícím poplatkové povinnosti každý jednotlivý CLS a jednotlivé VLT předmětem poplatkové povinnosti nejsou, porušení zásady zákazu nezákonného vyměřování daní a poplatku a nepřipustný formalistický výklad zákona extenzivně v neprospěch žalobce jako poplatníka, přičemž za extenzivní výklad považoval zařazení VLT pod pojem jiné technické herní zařízení a zásah do práv žalobce zaručených mu Listinou základních práv a svobod, a to zejména článkem 11 odst. 5 a obecněji pak článkem 4 odst. 1. V postupu správních orgánů obou stupňů spatřoval žalobce prvky svévole, když na žalobce uvalily poplatkovou povinnost bez dostatečných podkladů na základě volného uvážení.

[17] Zákonem č. 183/2010 Sb., kterým byl změněn zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 290/2002 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení působící v oblasti tělovýchovy a sportu a o souvisejících změnách a o změně zákona č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky, ve znění zákona č. 10/2001 Sb., a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 183/2010 Sb.), byla s účinností od 16. 6. 2010 provedena změna zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“) v ustanovení § 1 a v ustanovení § 10a, a uvedená ustanovení zákona o místních poplatcích zněla takto:

[18] Podle ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, obce mohou vybírat tyto místní poplatky (dále jen „poplatky“): poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního

předpisu 15). Přičemž obsah indexu 15) a poznámky pod čarou znamenají odkaz na zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“).

[19] Podle ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

[20] Podle ustanovení § 10a odst. 2 zákona o místních poplatcích, poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platí jeho provozovatel.

[21] Podle ustanovení § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích, sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.

[22] Novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., umožnila obcím, že s účinností ode dne 16. 6. 2010 mohly vybírat místní poplatek „za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. Přes skutečnost, že zákon o loteriích pojem jiné technické herní zařízení výslovně neuvádí ani nedefinuje, z příslušných ustanovení tohoto zákona (hru lze provádět „pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení“ – viz ustanovení § 1 odst. 1 věta třetí zákona o loteriích ve znění účinném do 31. 12. 2011), lze učinit závěr, že systém provozování sázkových her pomocí CLS s koncovými VLT je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“ a jeho každou buď funkčně nedělitelnou část tohoto systému za předmět místního poplatku.

[23] Standardně dostupné internetové stránky charakterizují VLT takto: „*V praxi se můžeme setkat se třemi základními druhy výherních automatů, tedy klasickými mechanickými VHP, dále pak s automaty digitálními (většinou s dotykovou LCD obrazovkou) a nakonec s VLT. Systém VLT terminálů pracuje na principu sázkové hry s fixně danou pravděpodobností výhry (tzv. Fixed odds betting), kterou lze na systému provozovat. Princip je založen na propojení libovolného počtu videoloterijních terminálů po internetové síti s centrálním serverem. Spuštěním každé jednotlivé hry na videoloterijním terminálu se spustí interaktivní komunikace mezi centrálním serverem, který odešle zpět terminálu číslo, vygenerované generátorem náhodných čísel. Terminál toto náhodné číslo převede na konkrétní výsledek dané hry. Případná výhra je připočtena ihned automaticky hráči do jeho kreditu na přístroji. Tyto přístroje jsou také nazývané VLT, Videoloterijní terminály nebo Video Lottery Terminal.*“ Srov. např. www.wikipedia.cz nebo www.vyherni-automaty.info.

[24] Následně by soud mohl odkázat na své úvahy vyjádřené již v řadě předcházejících rozhodnutí, event. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2013, č.j. 2 Afs 37/2013-26, nicméně Nejvyšší správní soud v aktuálním rozhodnutí ze dne 14.6.2013, č.j. 2 Afs 29/2013-34, provedl vlastní rozbor, na který zdejší soud pro stručnost odkazuje. Nejvyšší správní soud v druhém citovaném rozhodnutí ze dne 14.6.2013 uvedl: „*S ohledem na shora popsání námitek stěžovatele se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve posouzením dílčí otázky, zda lze pod pojem jiné technické herní zařízení podřadit i stěžovatelem provozované videoloterijní terminály.*

Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že pokud je JTHZ upraveno ve stejném ustanovení zákona jako VHP, půjde z povahy věci o takové zařízení, které je VHP podobné či příbuzné, přesto

však o VHP nejde, a to s ohledem na jeho jiné technické parametry či funkce. Dále stěžovatel dovozuje, že je-li VHP kompaktním a funkčně nedělitelným zařízením, které je schopno uskutečnit všechny fáze sázkového procesu (od vkladu finančních prostředků do hry, přes uzavření sázky, další průběh hry až po její výsledek), měl by být schopen tyto funkce zastat také VLT; ten však je pouhým zobrazovacím zařízením, protože k vygenerování výhry či prohry dochází v centrálním loterijním systému (centrální řídicí jednotce). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem potud, že z hlediska technického (míněno vnitřního technického uspořádání) budou mezi VHP a JTHZ existovat rozdíly. Pokud by však tato zařízení musela fungovat na principu VHP i z pohledu průběhu sázkového procesu (což ovšem z žádného ustanovení zákona dovodit nelze), byla by VLT pouze jakýmsi „moderním typem“ VHP. Pak se ovšem nutně nabízí otázka, proč by zákonodárce tuto novou kategorii přístrojů vůbec zaváděl a samostatně ji zpoplatňoval (postačilo by případně novelizovat definici VHP uvedenou v § 17 odst. 1 zákona o loteriích). Nelze totiž přehlédnout, že kromě zmiňovaného funkčně-technického hlediska, má význam i vnímání VHP či VLT jejich běžnými uživateli. Nejvyšší správní soud má za to, že uživatel (hráč) nevnímá žádný podstatný rozdíl mezi hrou na VHP a VLT; z jeho pohledu jde o zařízení obdobná, která užívá s úmyslem dosáhnout prostřednictvím sázek co nejvyšší výhry v penězích. Pro tyto uživatele je naprosto okrajové, zda ke generování výhry dochází přímo v daném zařízení (jako je tomu u VHP), anebo v centrálním loterijním systému (v případě VLT). Stejně jsou i negativní socioekonomické důsledky užívání VHP a VLP; v obou případech je pocítují obce, na jejichž území se tato zařízení nachází. Tento fakt ostatně zcela jasně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 6. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2315/12, kdy zopakoval svůj konstantní názor, že provozování VHP a obdobných zařízení je na samém okraji společensky akceptovaných aktivit, neboť je doprovázeno významnými negativními externalitami, ovlivňujícími situaci obyvatel a veřejný pořádek v dotčených obcích (viz bod 39. nálezu).

Vzhledem k tomu, že zavedení této nové kategorie zpoplatňovaných zařízení bylo výsledkem pozměňovacího návrhu Senátem v rámci projednávání zmiňovaného zákona, není možné zjistit bližší úmysly zákonodárce z důvodové zprávy. S ohledem na důvody prezentované předkladatelem pozměňovacího návrhu (k tomu viz například bod 14. nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2102; tímto nálezem bylo konstatováno, že při projednávání zákona nebyla porušena legislativní pravidla) je však zřejmé, že kromě důvodů fiskálních byl motivem pro rozšíření dopadu místního poplatku i na naposledy zmíněná zařízení nárůst počtu VLT na úkor „klasických“ VHP a s tím spojená potřeba jejich regulace ze strany municipalit. Místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích tedy vykazuje dvě hlavní funkce, a to nejen funkci fiskální (zajištění příjmu obci), ale zejména funkci regulační (omezení jevu, který obec na svém území přinejmenším nevíta).

Nejvyšší správní soud má tedy za to, že důvodem zavedení nové kategorie zařízení podléhající místnímu poplatku – JTHZ nebyly vnitřní technické odlišnosti těchto zařízení, ve srovnání se stávajícími VHP, neboť ty jsou z pohledu účelu tohoto poplatku marginální. Důvodem byl zcela odlišný způsob sázení (zde celý proces není soustředěn do jediného místa), které se zcela vymyká stávajícímu pojetí VHP, při současné snaze podrobit tato zařízení regulaci ze strany municipalit. Přitom si však byl zákonodárce vědom rychlého technického vývoje v této oblasti, a proto zcela pochopitelně upřednostnil použití neurčitého právního pojmu, tedy obecnějšího pojmu před konkrétnějším, neboť všechna v budoucnu myslitelná technická herní zařízení tohoto typu by zákon stěžil mohl kazuisticky vyjmenovat.

Vytýkal-li stěžovatel krajskému soudu, že použitím historického a teleologického výkladu koriguje jazykový výklad zákona (pojmu jiné technické herní zařízení) způsobem pro stěžovatele nepřínivějším, což není v oblasti veřejného práva přípustné (porušení zásady *in dubio pro libertate*), ani zde mu nelze přisvědčit. Použitím zmiňovaných výkladových metod

dospěl krajský soud principiálně ke stejným závěrům jako zdejší soud, přičemž (jak bylo již výše uvedeno) šlo fakticky o nalezení konkrétního významu neurčitěho právního pojmu použitého zákonodárcem. V takovém případě již ze samotné podstaty nelze ustát na výkladu jazykovém a je nutno aplikovat další interpretační metody. Interpretaci předmětného pojmu podanou krajským soudem považuje zdejší soud (z důvodů výše uvedených) za přílehavou. Aby vůbec mohlo dojít ke stěžovatelem tvrzenému pochybení, musel by tomuto výkladu být postaven rovnocenný konkurenční výklad práva, nikoliv pouze výklad obtížně obhajitelný; v takové situaci aplikace zásady *in dubio pro mitius* nepřipadá v úvahu. Právě výklad předestřený stěžovatelem vychází z významně formalistických až technických hledisek a naprosto nezohledňuje smysl a účel dotčených norem. Proto ho nelze považovat za rovnocenný výklad s výkladem poskytnutým krajským soudem a Nejvyšší správní soud tak neshledal ani porušení zásady *in dubio pro mitius*. Lze proto přijmout dílčí závěr, a sice, že interaktivní videoloterijní terminál lze podřadit pod pojem jiné technické herní zařízení, užitý v ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích. “

Dále v citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že „ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Právě zákonodárcem použité sousloví všechny podmínky provozování, použité v souvislosti s povolováním, vede Nejvyšší správní soud k závěru, že tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale (v případě posuzovaného typu hry) právě i umístění konkrétních interaktivních videoloterijních terminálů (VLT) v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení jiné hry, kam spadá i stěžovatelem provozovaná hra MULTI LOTTO (což stěžovatel nerozporuje), je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Pokud se tedy provozovatel rozhodne tato koncová zařízení například přesunout do jiných provozoven či rozšířit jejich počet, přistoupí Ministerstvo financí k doplnění původně vydaného povolení, ve smyslu úpravy jeho podmínek. Zda výrok takového povolení zní „povoluje“ nebo „schvaluje“, není podle názoru zdejšího soudu podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí, a tou je změna (eventuelně doplnění) již vydaného rozhodnutí na podkladě změny podstatných okolností u žadatele o povolení k provozování loterie nebo jiné hry. Lze si tudíž představit i situaci, kdy by stěžovatel požádal o rozšíření počtu VLT nebo o jejich přemístění, avšak Ministerstvo financí by jeho žádosti z určitých důvodů nevyhovělo a umístění těchto dalších VLT nebo jejich přemístění by dodatečně nepovolilo (neschválilo). Původní povolení je tedy fakticky vydáváno (i když § 50 odst. 3 zákona o loteriích tak explicitně neuvádí) *cum clausula rebus sic standibus*, tj. s výhradou změny poměrů, která v procesním právu nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté; zde je takový postup předvídan ustanovením § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který se podle § 45 odst. 1 zákona o loteriích subsidiárně použije ve věcech loterií a jiných her. Lze jistě namítnout, že zákon o loteriích na zmiňovaný procesní postup neodkazuje (a to ani nepřímou) a jde tak nepochybně o deficit úpravy tohoto zákona, nicméně takový postup se nejen nepříčí podstatě povolování těchto specifických činností, ale stěžovatelem byl fakticky akceptován, neboť o změnu povolení ministerstvo dne 28. 12. 2009 požádalo. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že VLT, jakožto koncová zařízení centrálního loterijního systému, podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a proto spadají pod pojem jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí. Podléhají tedy místnímu poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích. “

[25] S ohledem na vše shora uvedené soud dospěl k závěru, že jednotlivé koncové VLT umožňují hráčům účastnit se hry, tzn. jsou schopny realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a současně byly povoleny rozhodnutím Ministerstva financí (viz ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích), tzn. podléhají místnímu poplatku podle ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích. Všechny společně v bodu 17 tohoto rozhodnutí shrnuté námitky soud neshledal důvodné.

[26] Zároveň soud neshledal důvodnou námitku, že nelze dojít ke správnému výkladu obecné definice herního zařízení bez náležitých skutkových zjištění, kterými musí být v daném případě i technické posouzení konkrétního typu technického zařízení. Žalobce tvrdil, že na území místně příslušného prvostupňového správce místního poplatku provozuje dva kusy jiných technických herních zařízení a za ně zaplatil řádně místní poplatek.

[27] K upřednostňování technických otázek (a tedy reálně i skutkových zjištění o technických otázkách) se Nejvyšší správní soud krom již shora citovaného rozhodnutí vyjádřil již i v předcházejícím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2013, č.j. 2 Afs 37/2013-26. Nejvyšší správní soud uvedl v tomto předcházejícím rozhodnutí uvedl: **„Pokud stěžovatel tvrdí, že interaktivní videoloterijní terminály nelze zahrnout pod zákonné pojmy uváděné v zákoně o místních poplatcích, vychází při svém výkladu daných norem ze striktně technických parametrů, s čímž nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit. Interpretace normy nemůže vycházet pouze a jedině ze znalosti technických parametrů, protože pokud by byl připuštěn tento postup odporující základním východiskům podoby a interpretace právních norem, právě tehdy by se stávalo dotčené ustanovení nesrozumitelným. Navíc by byl před faktickým smyslem a účelem právní normy upřednostněn technický či odborný parametr, což musí Nejvyšší správní soud odmítnout.“** Dále v tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl: **„Nejvyšší správní soud naprosto souhlasí s krajským soudem, že z hlediska poplatkové povinnosti není rozhodné, na jakém principu a prostřednictvím čeho je povolena loterie provozována, ale především její vnější forma zpřístupněná uživateli. Do této logiky proto zapadá zpoplatňování videoterminálů vždy v závislosti na jejich konkrétním počtu, a to právě proto, že právě s těmito koncovými videoterminály přichází do kontaktu uživatelé her.“** (pozn. - zdůraznění provedeno krajským soudem).

[28] Krajský soud se shoduje s Nejvyšším správním soudem, že podstatou zatížení koncových zařízení místním poplatkem není jejich technická specifikace, nýbrž to, zda umožňují realizaci loterie. V tomto směru je bez dalšího zřejmé, že právě prostřednictvím koncového terminálu je loterie realizována, neboť při obrácení argumentace žalobce, který uvádí, že bez centrální jednotky nemůže být loterie realizována, soud konstatuje, že bez koncového zařízení není možné, aby hráč sázel a realizoval hru. Z pohledu hráče, a tedy konečně i z pohledu místní samosprávy, kterou zajímá především množství herních míst umožňujících hráči hrát, je podstatnou součástí zařízení právě koncový terminál, neboť na něm probíhá sázení, bez ohledu na to, jak technologicky hra probíhá a kde dochází k vyhodnocování loterie. Technologické hledisko a skutková zjištění o něm nejsou pro zpoplatnění místním poplatkem významná.

[29] Skutečnost, že žalobce tvrdil, že provozuje pouze dva kusy jiných technických herních zařízení, byla předmětem daňového tvrzení žalobce, o němž bylo vedeno řízení a které nebylo shledáno správcí místního poplatku jako pravdivé. Zaplacené platby byly evidovány na účtu prvostupňového správce místního poplatku a řádně byly použity na skutečný předmět místního poplatku, kterým jsou jednotlivá koncová zařízení.

[30] Důvodná není ani námitka, že argumentace žalovaného nálezy Ústavního soudu ve věcech sp.zn. Pl. ÚS 29/10 a sp.zn. Pl. ÚS 56/10 je nesprávná, neboť uvedené nálezy obsahovaly především vodítka k ochraně ústavního práva obcí na samosprávu a vyměření místního poplatku není možné o tyto nálezy opírat.

[31] S ohledem na shora uvedené závěry jak zdejšího soudu, tak Nejvyššího správního soudu, považuje zdejší soud tuto námitku za nedůvodnou. K možnosti aplikace uvedených se přihlásil soud již ve svých předchozích rozhodnutích. Právě nálezem Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Chrastavy*“, byl vyplněn pojem výherní hrací přístroj. Ústavní soud v uvedeném nálezu dospěl v odst. 44. k závěru „*že charakter interaktivních videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona* (pozn. krajského soudu: tato definice se podle názoru vysloveného v tomto nálezu vztahuje pouze na povolovací řízení k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 a násl. zákona o loteriích), *neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu*“. Jakkoliv se vymezení pojmu nedotýkalo přímo zákona o místních poplatcích, má jeho definování Ústavním soudem nutný přesah i do zákona o místních poplatcích. O aplikaci nálezu Ústavního soudu ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Chrastavy*“ bylo opřeno i rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 29 Af 11/2011 – 139, které bylo potvrzeno již shora citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2013, č.j. 2 Afs 37/2013-26. Soud má tak za to, že uvedené nálezy jsou ve věci aplikovatelné.

[32] O další námitce, kterou žalobce napadl sankční navýšení poplatku, rozhodl soud přísně v intencích uplatněného žalobního bodu. Žalobce totiž namítal, že v jeho případě byl poplatek navýšen pouze z důvodu odlišného právního názoru v situaci, kdy k uvedené problematice neexistuje stanovisko nejvyšších soudních instancí a právní názor žalovaného není ničím jiným než pouhým právním názorem, se kterým žalobce nesouhlasí. Tím vymezil rozsah přezkumu navýšení místního poplatku.

[33] Podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích ve znění účinném pro příslušné zpoplatňované období může obecní úřad včas nezaplacené nebo neodvedené poplatky nebo část těchto poplatků zvýšit až na trojnásobek; toto zvýšení je příslušenstvím poplatku.

[34] Žalobce jako jediný důvod, proč by nemělo být toto ustanovení aplikováno uvedl, že je sankcionován za jiný právní názor. Tento důvod neshledal soud jako relevantní. Žalobce a žalovaný nejsou ve stejném postavení jako strany soukromoprávního sporu, kdy každá ze stran prezentuje svůj právní názor a soud nechť rozhodne, který z nich je správný. Žalovaný, potažmo prvostupňový správce místního poplatku jsou zde v roli správních orgánů vykonávajících veřejnou moc na určitém úseku státní správy. Žalovaný, resp. prvostupňový správce místního poplatku autoritativně rozhodují o právech a povinnostech subjektů, které jsou povinny hradit místní poplatek. Rozhodnutí žalovaného, jako odvolacího orgánu, je ve věci posledním rozhodnutím, které je vydáno v režimu řádného opravného prostředku. Jako takové je pravomocné a vykonatelné. Jakékoliv následné přezkumy ať již krajským soudem, Nejvyšším správním soudem nebo Ústavním soudem jsou realizací mimořádných opravných

prostředků. Soustava rozhodování státní správy je dvoustupňová a nelze ji měnit na tří- (se zapojením krajského soudu), čtyř- (se zapojením Nejvyššího správního soudu) nebo dokonce pětistupňovou (se zapojením Ústavního soudu) a podmiňovat akceptaci konečného, pravomocného a vykonatelného rozhodnutí orgánu veřejné moci výsledky kasačních nebo ústavních testů.

[35] Z úřední činnosti (z množství podaných žalob) je soudu známo, že žalobce byl o právním názoru žalovaného opakovaně informován. Soud nepochybně, že s ním žalobce nesouhlasil a brojil proti němu mimořádnými opravnými prostředky. Nicméně pro žalobce je právní názor žalovaného v té které konkrétní věci závazný. Taktéž muselo být žalobci zřejmé, že právní názor žalovaného je konstantní. Odvolávání se na absenci judikatury nemůže obstát, neboť žalovaný je sám nadán pravomocí ve věci rozhodnout. Nejedná se tedy o „*pouhý právní názor*“ žalovaného, ale o autoritativní rozhodnutí orgánu veřejné moci o právech a povinnostech žalobce, vydané v rámci jeho působnosti, za situace, kdy žalovaný měl plné právo ve věci rozhodnout. Žalobce byl následně povinen rozhodnutí žalovaného respektovat. Pokud dlouhodobě a opakovaně k věci přistoupil tak, že nebude vycházet z ustálené rozhodovací praxe žalovaného, pak tak nutně musel jednat za vědomí, že takový přístup pro něj může mít nepříznivé následky v podobě navýšení místního poplatku, neboť mu muselo být zřejmé, co považuje žalovaný za předmět místního poplatku. V případě žalobce platí stejné pravidlo, jako i v případech jiných osob a to, že neznalost zákona neomlouvá, tedy ani případné tvrzení, že o sankci nevěděl nelze akceptovat.

[36] Pouze na okraj a nad rámec uvedeného soud poukazuje na fakt, že i po provedeném opakovaném kasačním testu byly obecné úvahy žalovaného shledány jako správné, jakkoliv jedno rozhodnutí žalovaného neobstálo. Nicméně žalobcem v souzené věci uplatněné důvody nebyly shledány jako dostatečné pro zrušení rozhodnutí, která procházela kasačním testem, jak vyplývá ze shora citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

[37] Podstatou žalobní námitky nesouhlasu se započtením uhrazených částek místního poplatku je závěr žalobce, že nebyl povinen platit poplatek za 6 kusů jiných technických herních zařízení, ale pouze za dva kusy, a to odlišné. Za tyto dva kusy řádně zaplatil, a protože nebyla žádná další zařízení předmětem místního poplatku, tak nebylo možno započíst zaplacené částky na neexistující poplatkové povinnosti. V rozsudku č.j. 2 Afs 29/2013-34 ze dne 14.6.2013 Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Z hlediska požadavků právní jistoty stěžovatele je však nutné, aby tato herní zařízení byla uvedena alespoň v odůvodnění, a to buď jmenovitě, nebo minimálně s odkazem na rozhodnutí Ministerstva financí, jímž byla povolena, zpoplatňuje-li platební výměr všechna tato zařízení společně, jedním výměrem. Nejvyšší správní soud je v této úvaze veden povahou předmětu místního poplatku; **předmětem poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích je právě každý jednotlivý provozovaný VHP nebo JTHZ povolené Ministerstvem financí.***“ (zdůraznění provedeno krajským soudem). Jestliže tedy přistoupil žalovaný, oproti názoru žalobce, ke zpoplatnění šesti kusů zařízení, rozhodoval fakticky o šesti samostatných poplatkových povinnostech za šest samostatných předmětů místního poplatku.

[38] Žalobce sám uvádí, že v rámci obvodu, pro který je místě příslušný prvostupňový správce místního poplatku, má dvě poplatkové povinnosti. Na tyto dvě poplatkové povinnosti také hradil místní poplatek. Dle názoru žalovaného však měl uhradit místní poplatek za šest zařízení, tedy splnit šest poplatkových povinností. V konečném důsledku je mezi žalobcem a žalovaným rozpor v tom, zda má být poplatek uhrazen za celé CLS nebo za jednotlivé koncové terminály těchto CLS. Závěr žalovaného, se kterým se soud ztotožnil je ten, že

předmětem poplatkové povinnosti jsou jednotlivá koncová zařízení, nikoliv CLS. Plnil-li tedy žalobce místní poplatek s tím, že ho hradí na jednotlivá CLS, pak nehradil místní poplatek za správný předmět poplatku. Nicméně tyto platby došly místně příslušnému prvostupňovému správci místního poplatku s tím, že se jedná o místní poplatek podle ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, neboť to odpovídalo ohlášení k místnímu poplatku. Soud má za to, že způsob, jakým s těmito uhrazenými částkami naložil správce místního poplatku, kdy po vyměření jednotlivých poplatkových povinností za jednotlivé kusy koncových zařízení započtl oproti místnímu poplatku již zaplacené částky, je akceptovatelný.

[39] Žalobce ve své námitce pouze velice obecně dovozuje porušení zásad vyjádřených v předpisech upravujících správu daní, aniž by ale konkrétně uvedl, jaká zásada, event. ustanovení právních předpisů byly porušeny. Podle ustanovení § 149 odst. 2 daňového řádu je veden pro jednotlivé daňové subjekty osobní daňový účet odděleně za každý druh daně. S ohledem na přehlednost evidence daní může být daný druh daně rozčleněn na několik částí, o nichž se vedou samostatné osobní daňové účty. Pokud jiný zákon stanoví, že daňový subjekt hradí daně na společný osobní daňový účet, evidují se tyto daně na tomto osobním daňovém účtu. Místní poplatek podle ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích představuje právě jeden takový druh daně bez ohledu na to, že obsahově bylo citované ustanovení různě obsahově modifikováno stran zpřesňování zpoplatňovaných zařízení. Dle výzvy ze dne 1.11.2011, č.j. BVIN 6481/211/FIN/Chvi, je zřejmé, že již v této výzvě specifikoval prvostupňový správce místního poplatku poplatkovou povinnost šesti zařízeními a informoval žalobce, že na jeho poplatkovém účtu není uhrazen poplatek v řádné výši za všechna zpoplatňovaná zařízení. Z uvedeného je zřejmé, že poplatky žalobce byly evidovány, zároveň má soud za prokázané, že žalobci byl vyměřován poplatek podle ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích. Jestliže tedy započtl prvostupňový správce místního poplatku platby uhrazené žalovaným na tento místní poplatek jen s tím rozdílem, že vymezil jinak předmět zpoplatnění (koncová zařízení jednotlivých CLS vs. samotná CLS), nejednal v rozporu s ustanovením § 152 odst. 1 daňového řádu.

[40] Závěrem žalobce shrnul svou právní argumentaci, vyjádřil se k technickému fungování CLS a VLT a namítl, že povinnost platit poplatek za jiná technická herní zařízení je jen otázkou odlišného právního výkladu a proto by měl žalovaný, s ohledem na nálezy Ústavního soudu ve věci sp.zn. IV ÚS 650/05 postupovat v pochybnostech mírněji, tedy ve prospěch poplatníka. Ani tato námitka však není důvodná.

[41] K závěrečné žalobní námitce spočívající v nerespektování zásady v pochybnostech mírněji se vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí ze dne 31.5.2013, č.j. 2 Afs 37/2013-26, ve kterém uvedl, že „K námitkám stěžovatele, že byla v jeho případě prolomena v jeho neprospěch zásada *in dubio pro mitius*, Nejvyšší správní soud dodává, že tato zásada skutečně představuje jednu ze základních zásad správního (a potažmo celého veřejného) práva. Tento princip však nelze vykládat natolik široce, že by jakoukoli odlišnou interpretaci právní normy podanou stěžovatelem měly správní orgány zohlednit jakožto dvojí výklad. Jak pravil Ústavní soud, „v právním státě je třeba tvorbě právních předpisů věnovat nejvyšší péči. Přesto se však nelze vyhnout víceznačností, což plyne jak z povahy jazyka samotného, tak z abstraktnosti právních norem, jakož i z omezenosti lidského poznání, stejně jako z dynamické povahy sociální reality.“ (III. ÚS 783/06, publ. pod č. 210/2007) Uvedená víceznačnost však musí dosáhnout obecně přijatelné míry a musí jít o rovnocenný konkurenční výklad práva, ne pouze o výklad obtížně obhajitelný; v takové situaci aplikace zásady *in dubio pro mitius* nepřipadá v úvahu. A právě výklad předestřený stěžovatelem vychází z významně formalistických až technologických hledisek a naprosto nezohledňuje smysl a účel dotčených

norem ani předchozí judikaturu. Proto ho nelze považovat za rovnocenný výklad s výkladem poskytnutým krajským soudem či správcem poplatku a Nejvyšší správní soud tak neshledal ani porušení zásady in dubio pro mitius.“ Soud neshledal ani závěrečnou žalobní námitku důvodnou, a to s ohledem na uvedený názor Nejvyššího správního soudu, od kterého nemá soud důvod se v souzené věci odchýlit, neboť skutková problematika je v obou věcech shodná.

V. Shrnutí a náklady řízení

[42] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zamítnout.

[43] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. června 2013

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu